

# Невидимият остров

Той следеше мълчаливо нотариуса, като чакеше какво ще каже по-нататък.

VIII

Прозорливостта на Пегамъ. — Пакъ сиѣжния бухалъ. — Разоблачения псевдонимъ. — Признанието на Пегамъ

Нотариусътъ безстрастно продължи:

— Щомъ узнахъ, на каква опасностъ сте подхвърлени вие двама, азъ вече не можехъ да допустя, Надодъ да отиде на „Васпа“, тъй като непременно го биха отвлѣкли. Тогава азъ ви написахъ на бързо записка, която вие, милорде, получихте чрезъ куриера. По този начинъ азъ бѣхъ увѣренъ, че Надодъ не ще излѣзе, преди да дойде, и това ми даде възможностъ да продължа своите издирвания.

— Нима едва тази вечеръ пристигнали отъ Чичестернъ, вие успѣхте да откриете толкова много новини?

— Азъ живѣя около една година все въ Лондонъ преоблѣченъ и следя действията на нашитѣ врагове. Но това не е всичко. Азъ ще ви съобща още по интересни новини. Като резултатъ отъ моето писмо къмъ васъ настана промѣна въ намѣрениата на нашитѣ врагове. Тѣ си казали: „Тѣй като въ Ексмутъ Хоусъ трѣбва да дойде и Пегамъ, ние ще се постареемъ да убиеме съ единъ камъкъ не два заека, както казва пословицата, а цѣли три“.

— Слушайте, Пегамъ, — каза Колингвудъ, — вие ни разказвате нѣкакъвъ романъ. Отъ гдѣ сж могли да узнаятъ нашитѣ врагове за това писмо, което ми изпратихте вие?

— А все пакъ тѣ сж узнали, и азъ именно васъ самия бихъ искалъ да попитамъ, не знаете ли вие, милорде, какъ би могло да се случи това?

— Това азъ положително не допускамъ.

— Може да не допускате, но това е фактъ. Азъ ей сега ще ви обясня всичко. . . Само ето що милорде: постарайте се да не извикате отъ удивление; азъ не бихъ желалъ да се чуе ехо отъ нашия разговоръ въ тази стая.

— Вие, ще рече, подозирате нѣкого отъ моитѣ слуги?

— Не съвсемъ, но все пакъ вие сте близо до догадката. . . Не можете ли да извикате тукъ Макъ-Грегора?

— За него ли мислите? Азъ ще бжда удивенъ, ако успѣете да докажете неговата измѣна!

— Струва ми се, азъ нищо подобно не съмъ ви казалъ. Азъ само ви помолихъ да го повикате тукъ, тѣй като искамъ да се справя чрезъ него за едно нѣщо. Кълна ви се, че работата е много сериозна. Ние седимъ на вулканъ и мене ме утешава само това, че до сега не иде куриера, когато азъ чакамъ. Ако той бѣше дошелъ, ние съвсемъ не бихме могли да разговаряме, а би трѣбвало да действуваме.

Адмиралътъ позвъни на копчето и въ библиотеката влѣзе Макъ-Грегоръ.

— Що прави сега секретаря на негова свѣтлостъ херцогъ Ексмутъ?

— Дяволъ го знае, що прави! — съ извртливъ тонъ отговори Макъ-Грегоръ. — Цѣла вечеръ той ходи назадъ и напредъ по верандата, махайки ржце, мърморейки на нѣкакъвъ непознатъ езикъ и поглеждайки къмъ улицата като да чака

нѣкого. . . Вече толкова пѣти говорихъ азъ на негова свѣтлостъ, че този юнакъ не ми се нрави, и на него не трѣбва да му се довърява.

— Макъ-Грегоръ, — строго го прекъсна херцога, — азъ вече ти казахъ, да не се изразявашъ тѣй непочтително къмъ маркизъ де Треверъ. Съветвамъ те, да не забравяшъ това. — Само това ли искате да узнаете Пегамъ?

— Само това, милордъ.

— Можешъ да си отидешъ и гледай добре да помнишъ моитѣ заповѣди.

— Ваша свѣтлостъ, на сърдцето не може да се заповѣдва.

— Азъ не заповѣдвамъ на сърдцето, азъ искамъ само да си сдържашъ езика.

Слугата излѣзе отъ библиотеката, като не скриваше неудоволствието си.

— Този Макъ-Грегоръ не може да търпи французитѣ, — забеляза Колингвудъ.

На Пегамъ бѣше известенъ цѣлия разговоръ, съставенъ отъ розолфци и за това той не можа да се удържи безъ да се засмѣе, въпрѣки сериозността на момента.

— Ха, ха, ха. . . — залюлъ се той, навеждайки се отъ креслото. — И тѣй той е французинъ! И тѣй, той е де Треверъ! . . . Ха, ха, ха! . . . ето ти история!

— Що смѣшно намирате тукъ? — хладно попита адмирала — По-смѣшна е вашата неумѣстна веселостъ. . .

— Сега ще ви обясня, милордъ, и тогава вие самъ ще се съгласите, че азъ далечъ не съмъ тѣй смѣшенъ, както ви се струва, — съ саркастиченъ тонъ отговори старчето. — Кажете, моля, може ли у васъ отъ горния етажъ да се види това, което се върши на балкона, но така, че самия наблюдателъ при това да не се вижда?

— Може.

— Не ще ли бждете тѣй добри, ваша свѣтлостъ, да ни заведете тамъ?

Колингвудъ стана много неохотно. Той знаеше че Пегамъ никога не се шегува, иначе би взелъ всичко това за мистификация. Той отведе двамата бандити въ жловия кабинетъ, отдѣто отлично се виждаше цѣлия балконъ.

Тамъ стоеше, облакаты на оградата секретаря на херцога и замисленъ гледаше Темза.

Като го видѣ, адмиралътъ въздѣхна и каза:

— Това е вѣренъ приятелъ, Пегамъ, каквото и да казва за него Макъ-Грегоръ. Азъ сезаричамъ за него, като за самия себе си.

— Нима този крокодилъ е способенъ на истинско умиление? — помисли Надодъ. — Не, това е само притворство. Достатъчно е да си припомнимъ удавенитѣ отъ него невинни дечица! . . . Какви сж, обаче, лицемѣрни тѣзи англичани! Азъ унищожавамъ тѣзи, които ми пречатъ, но все пакъ мога да бжда чувствителенъ.

Старчето Пегамъ се усмихваше саркастично като по-рано.

— Не бързайте да се умилявате, милордъ, — каза той: — по-рано да направимъ опитъ.

Той се обърна къмъ Надодъ и го попита:

— Ти си ирландецъ и, следователно, умѣешъ да подражавашъ крѣска на сиѣжния бухалъ — нали?

— О, какъ още! Самиятъ бухалъ ще се излѣже.

— Е, хайде-кръкни, но само по-тихичко, та да изглежда, че крѣска иде отъ по-далечъ. Разбра ли ме?

— Напълно.

Бандита докосна устнитѣ си съ два прѣста и изсвири, подражайки крѣска на северната

птица.

— Ки-уй-вуй — се понесе изъ въздуха сдържана нота.

Едва се чу този условенъ знакъ на Розолфци, когато адмирала и неговитѣ събесѣдници видѣха, какъ секретаря на адмирала започна да се наклонява отъ балкона на всички страни, вглеждайки се въ тъмнината, и после отговори съ сжщо такъвъ крѣска.

Това произведе на Колингвудъ такова силно впечатление, че той едва не падна на пода. Надодъ го подържаше, а Пегамъ започна да му разтрива съ вода слѣпитѣ очи, челото и тила.

Малко крѣвъ се разкара отъ главата на адмирала и той промѣлви нѣколко думи, показващи че е разбралъ смисъла на опита, макаръ че още не е предусетилъ цѣлата истина.

— О, небе! — извика той. — Това е розолфски шпионинъ! . . . Но защо не ме е заклалъ той на сънъ? Та на него двацѣ пѣти му се е предствявалъ удобенъ случай.

— Тѣзи хора, милордъ, не убиватъ съ свои ржце, както и вие. И, най-после, азъ вече ти казахъ, че тѣ искатъ да ни уловятъ живи.

— Кой е този човѣкъ, тѣй ловко открадналъ моето довѣрие? Азъ бихъ искалъ да зная. По всичко се вижда, че той не е обикновенъ авантюристъ: неговия разговоръ, маниери, най-после обширнитѣ знания издаватъ въ него виденъ човѣкъ.

— Азъ щомъ го видѣхъ, стори ми се, че съмъ го срещалъ по-рано нѣкъде, — забеляза Надодъ.

— Какъ вие двама сте недогадливи, и какъ далеко би ви завелъ той, ако не се бѣ случилъ тукъ стареца Пегамъ! . . . Само че, милордъ, вие вече, моля, бждете твърди. . . Азъ знамъ, вие сте впечатлителенъ човѣкъ. . .

— Не се безпокойте, главниятъ ударъ е вече нанесенъ. Сега нищо не ще ме удиви. . . Следъ като съмъ преживѣлъ половинъ година подъ единъ покривъ съ шпионина! . . .

— Не, той не е шпионинъ, — възрази Пегамъ. — Той се труди за самия себе си. Та той — вие знаете ли кой е? Самъ Фредерикъ Биорнъ херцогъ Норландски!

Колингвудъ и Надодъ едновременно извикаха.

Ако цѣлия домъ се бѣше срутилъ надъ тѣхъ, тѣ не биха се удивили тѣй силно.

— Не може да бжде! — каза Надодъ, когато мина първата, най-тежката минута. — Азъ съмъ живѣлъ съ него на „Ралфъ“ и непременно го бихъ позналъ. Бившиятъ капитанъ Велзевулъ бѣше блондинъ и не носѣше брада.

— Колко си наивенъ, бедний мой Надодъ! Бившиятъ капитанъ Велзевулъ билъ блондинъ и не носилъ брада, а новия херцогъ Норландски възкрѣсна и пусна брада — ето всичко. Нима той би се хвърлилъ въ устата на лѣва, безъ да промѣни своята външностъ? Но, господа, той не е толкова глупавъ.

— Сега разбирамъ азъ, защо той ми произведе такова странно впечатление, когато го видѣхъ тази вечеръ.

— Азъ по-рано съмъ го виждалъ за малко въ Розолфсе, — каза Колингвудъ. — Какъвъ енергиченъ, решителенъ човѣкъ! И какъвъ храбрецъ: съвсемъ не щади живота си. . . Ако бѣхъ го позналъ на кораба, отдавна биха го изели акулитѣ.

— Да, той е необикновенъ човѣкъ, и му служатъ хора сжщо необикновени. . . При това той и пари рине съ лопата. . . Е, господа, вие сами виждате сега: що щѣхте да правите безъ мене?

(Слѣва)

## Магьосникътъ и дърварътъ

Всичкото богатство на единъ бѣденъ дърваръ бѣше едно магаре е една брадва. Съ паритѣ които припечелваше отъ продажбата на дърва, той едва прехранваше жена си и децата си.

— Какво да правя? казваше си той, капналъ отъ умора; жена ми и децата ми едва иматъ съ какво да се нахранятъ; а пкъ азъ и магарето ми най-после ще умремъ отъ гладъ. Нѣмамъ вече сила да държа бравдата, да изкарвамъ хлѣба на семейството си. Ахъ! тежко е да се родишъ беденъ на свѣта!

Като си викаше така, дърварътъ чу единъ приятенъ гласъ, който го попита защо се оплаква.

— Върви си у дома, каза гласътъ, и изкопай въ градината, подъ голѣмия бжъ, тамъ ще намѣришъ едно съкровище.

Бѣдниятъ, като чу тия думи, падна на колѣнѣ и каза:

— Кой си ти, дете се показвашъ тѣй добъръ къмъ мене?

— Азъ съмъ магьосникъ, отговорилъ гласътъ.

— Ахъ, благородни господарю, тичамъ въ градината си, и да те благослави Богъ!

— Да, върви бързо и следъ

една година еда тукъ да ми кажешъ какво ще бжде „положение-то-ти“.

Дърварътъ се затича у дома и разкопа земята на посоченото мѣсто. Той копа докато намѣри съкровището за което му каза магьосникътъ. Можете ли да си представите радостта на семейството му. Дърварътъ ходѣше да сѣче дърва само за да отклони подозрѣнията на съседитѣ си. И той полека-лека излѣзе отъ беднотията и стигна до богатството.

Следъ една година той отиде на мѣстото дете бѣше чулъ гласа.

— Господарю! Ти си всичката ми надежда. Обади ми се пакъ.

Азъ съмъ ти толкова благодаренъ!

— Ето ме, мили приятелю, какво искашъ? Какъ върви работата?

— Чудесно, господарю. Ти ми направи голѣмо добро. Сега семейството ми е сито, облѣчено и богатството ми расте отъ день на день.

— Радвамъ се, приятелю; има ли да поискашъ нѣщо друго? Кажй!

— Господарю, бихъ искалъ да стана управникъ на моя градъ!

— Само това ли? Следъ четиридесетъ дни, ще бждешъ управ-

никъ.

Мина втората година и управникътъ пакъ отиде въ гората.

— Магьосниче, вика той, обади ми се пакъ!

— Ето ме, приятелю. Какво искашъ?

— Искамъ нова милостъ. Нашиятъ владика умрѣ завчера. Не може ли синъ ми да го замѣсти?

— Може, може, отговори магьосникътъ и то още следъ четиридесетъ дни!

На четиридесетия день, синъ му стана владика. Но простакътъ още не бѣше доволенъ.

На края на третата година, той пакъ отиде въ гората.

— Магьосниче, каза той безсрамно, я ми направи едно удоволствие.

— Какво? попита гласътъ.

— Искамъ дъщеря ми да се ожени за царския синъ.

— Добре, отговорилъ магьосникътъ. Сватбата ще стане следъ четиридесетъ дни.

И наистина, стана тѣй, както бѣше казалъ магьосникътъ. Тогава простакътъ, който си бѣше останалъ простаъ, каза на жената си:

— Защо да ходя вече въ гората да приказвамъ съ магьосника. Вече съмъ богатъ и имамъ всичко: приятели, пари и почести!

— Ще идешъ още единъ пѣтъ,

да си вземешъ учтиво сбогомъ отъ магьосника и да му кажешъ, че нѣма да отивашъ вече тамъ.

Простакътъ се качи на коня и отиде въ гората, придруженъ отъ единъ слуга и започна да вика:

— Хей, магьосниче, сбогомъ, нѣмамъ вече нужда отъ тебе; сега съмъ богатъ!

Магьосникътъ отговори:

— Забрави ли времето, когато идѣше въ гората съ магаренцето предъ тебе и едва изкарваше нѣколко гроша на день? Първия пѣтъ ти ми падна на колѣне и ме нарече „благородни господарю“.

Вториятъ пѣтъ не бѣше вече толкова учтивъ и ме нарече само „господарю“. Третиятъ пѣтъ лшотото ти сърдце не можа да се скрие и ти ме нарече само „магьосниче“.

А сега съвсемъ безсрамно ми извика: „хей, магьосниче“. Човѣкъ би помислилъ, че ти наистина си станалъ царъ.

А пкъ азъ ти казвамъ, че богатството не можа да те промѣни: простаъ бѣше и такъвъ си останалъ; беденъ бѣше и пакъ ще бждешъ беденъ.

Забогатѣлиятъ простаъ се присмѣ на думитѣ на гласа. Той не повѣрва нито думица отъ тѣхъ и се върна въ кщи.

Но скоро синъ му — владиката, почина. Дъщеря му сжщо умрѣ; като прибавка на тия нещастия, неговиятъ

царъ объяви война на съседитѣ си и той задлъжне за да му услужа. Нѣмаше вече вино въ мазата му, нито жито въ хамбара. Следъ една година трѣбваше да плаща данѣщитѣ си, а нѣмаше пари въ касата си: продадохъ му кщицата и земята.

— Уви! каза тогава простаъ. Защо не повѣрвахъ магьосника? Ето че изгубихъ всичко: пари, земя, кщица и децата си! Сега искамъ да умра! Проклетъ да е живота! Да бѣше ми останало поне магаренцето!

И той се почувствува щастливъ когато нѣкой му даде по милостъ едно магаре; взе пакъ бравдата и отиде да сѣче дърва въ гората. Но не чу вече гласа на магьосника.

Купувайте отъ всички агенции на „Стрела“ въ провинцията само изданията на „КНИГА“. Тѣ сж най-интересни и най-евтини!